

1981, Almanya doğumluyum. Ailenin en küçük kızıyım. Beş tane kızız biz. Böyle ben doğduğum zaman babam eve gelmiş. Ve hiç kimseyle konuşmamış. Oradan kız olduğumu anlamışlar. En küçük artık beşinci kız diye. Hiçbir şey söylemeyince böyle merak ediyorlarmış. Hani cinsiyet falan o zamanlar belli olmuyor. Ve şey işte babam gelmiş ve ablamlar böyle sormuşlar. Cinsiyeti ne, ne oldu falan. Annem hastanede tabii o sırada. Babam hiç işte sesini çıkarmayınca, ha tamam demişler kız. Ondan sonra işte Almanya'dan 84 yılında bir dönüş var, hep beraber böyle dönüş. Çünkü şey yapılıyor. Bir geri dönmek için bir şey veriliyor. Teşvik gibi bir şey veriliyor. E bizimkiler de dönüyorlar o zaman. Karar veriyorlar dönmeye. O zaman şey tabii böyle bir Almanya'da, zaten bizimkilerin Almanya'ya gitme sebebi bir yandan da şey işte. En büyük ablamın ayağı sakat. Onun böyle tedavisi, ameliyatı için falan gitmeye karar veriyorlar. Ondan önce zaten Ankara'da yaşıyorlar. Bu arada işte babam da Ankaralı, Sincan'lı, annem de Sivaslı. Babam böyle çok böyle onun hikâyesi bayağı uzun. Böyle bir uzun uzun bir yolculuk sonunda bir şekilde şeyde tanışıyorlar. Sivas'ta tanışıyorlar. Evleniyorlar. Ankara'da yaşamaya başlıyorlar. Oradan da tekrar şeye gidiyorlar, Almanya'ya gidiyorlar. Annem gidiyor en başta Almanya'ya. Orada heim'larda falan kalıyor, tek başına. Böyle kadınlarla birlikte, yurtlarda kalıyor. ... Yurtlarda kalıyor. Sonra babam gidiyor. Ablamlar falan böyle bir süre buradalar, Türkiye'deler. Ondan sonra tekrar şey. Daha sonra hepimiz beraber oraya gidiyoruz. Son üç çocuk da Almanya'da doğdu işte zaten. Ben işte üç yaşındayken de Türkiye'ye dönülüyor. Sonra Türkiye böyle şeyi hatırlıyorum çocukluktan da. Çok fazla kadınlık deneyimi değil tabii bunlar ama böyle biraz çocukluk deneyimimde bir şey var. Ablamlar mesela. Babam dönerken biz Türkiye'ye haber vermiyor. Ablamlara falan söylemiyor. İzne geldiklerini düşünüyor ablam mesela. O zaman ablam on altı yaşında. Tam bir şey yüzünden aslında geliniyor. Yabancılaşma diyeyim. Ablam o sırada işte on beş yaşında falan. Ve hani Alman mı olacak? Ya Alman bir erkek arkadaşı bulursa. Ya böyle şeyler olursa falan diye. O muhabbetler yüzünden hadi biz memleketimize gidelim. Çocukların, beş tane de kız zaten. Bunlar da şey yapıyorlar. Burada büyümemizi istemiyorlar aslında. Hani maddi olarak bir sürü rahatlık oluyor olmasına rağmen ve hani geri dönmek istiyorlar işte. Burada yetişmemizi istiyorlar. Kız olduğumuz için bir yandan da. Burada yetişmemizi istiyorlar. Özellikle ve geri dönülüyor. Ablamlara falan babam söylemiyor mesela işte. İzne geliyoruz deniliyor ve tüm pasaportlar, her şey iptal ediliyor ve burada kalınıyor. Ve o dönemdeki hep şeyi hatırlıyorum. Ablamlar hep Almanca konuşurlardı aralarında. Özellikle. Gizli bir şey konuşulacağı zaman ya da böyle kendi aralarında bir dünya böyle varmış gibi gelirdi hep. Ben mesela hiç hatırlamıyorum ilgili bir şey. Ve nüfus kağıdında Tettng doğumlu yazıyor. Ben yazamıyorum bile. Tettng nasıl yazılıyor? Böyle ilkokulda falan da. İki tane 't' varmış. Nüfus kağıdına falan bakmaya çalışıyorum yazmak için. Almanya doğumluyum diye biliyorum o zaman sadece. Tettng'ı da böyle yazmayı öğrenmeye çalışıyorum. Herkes bana böyle Almanya'yla ilgili bir şeylerden bahsediyor. Herkes Almancı olduğumuzu falan söylüyor ama hiçbir fikrim yok. Yani Almanya neresi? Haritada nerede durur? Ne oluyor ne bitiyor falan hiçbir fikrim yok. Evde Almanca konuşuluyor, ablamlar özellikle. Ve hiçbirleriyle ilgili bir şeyim yok yani hiçbir şey anlamıyorum falan. Böyle o, onun böyle hâlâ benim hayatımda bir şeyi var, yansıması var diye düşünüyorum. Onu bilmiyor olmanın, böyle Almanca'ya karşı duyduğum sempatinin falan da bir yeri var. Böyle öğrenmeye başladığımda Almanca, mesela yirmili yaşlarımda böyle ufak. Hatta böyle ilk Almanya'ya... Yok, yirmi beş yaşındaydım galiba öyle Almanya'ya gittiğimde. O zaman şey, bizimkilerin şeyini takip ettiğimi hatırlıyorum. Hissiyat olarak, ne yaşadılar acaba onlar? Çünkü Almanya çok ciddi bir sessizlik, böyle net bir şeydi, konuşulmazdı. Böyle travmatik bir durum var orada çok net bir şekilde. Ve konuşulmayan bir şey var yani. Hep böyle, hani tamam Almanya işte falan diye arada küçük küçük anılar çıkardı ama. Böyle konuşulup geçirilirdi hep. Şeyin muhabbeti falan var. Babam mesela şeyi istememiş işte. Türkiye'ye geldiğimizde ablamın, işte o zamanlar on beş yaşında olan ablamın, okumasını istememiş. Kız çocukları Türkiye'de okumazdı. Böyle onu okula yollamak istememiş falan böyle. Lise zamanında oraya denk gelmiş. Ama işte bir tane babamın bir arkadaşı falan, saçmalama, olacak iş mi falan deyip böyle onun okumasını sağlamış. Şey, işte o ablam daha sonra şey, liseye gidiyor. Liseden sonra da Mütercim Tercümanlık okuyor şeyde, Hacettepe Üniversitesi'nde. Şu anda da İngiltere'de yaşıyor zaten. Ve işte şey böyle, o Almanya'yla ilgili bir sürü muhabbetler falan var. Ve benim böyle işte benim şey, böyle bir merak yani daha doğrusu, orayla ilgili.

Sonrası çocukluk... Böyle küçük, Keçiören'de küçük bir mahalle. Yani küçük derken o zamanlar küçüktü. Şimdi böyle bayağı büyük. Evde hep şeyi hatırlıyorum. Beş tane kız oluyor olmanın getirdiği bir şey var. Hep böyle babamın erkek istiyor olmasının böyle bir tepedeki bir şeyi, hani hissiyatı. Ha baban kız aramış o zaman, ha. Beş kızız falan dediğimde. Ama onun ne demek olduğunu ben bilmediğimi hatırlıyorum. E yani? O kadar normal ki hani beş tane kız. Ha, baban erkeği aramış. Erkek aramak, böyle şey ama. Herhalde bilmiyorum ki hani falan derken böyle şeyi biliyorum yani. Bir erkek oluyor olmanın iyi bir şey olması hissi. Yani iyi bir şey herhalde. Babam hani aradığına göre falan. Bir şekilde hani olmadığını, istendiğine göre erkek istediğine göre diye bir şey vardı orada. Ve o zaman da sen şey hissediyorsun. Ya olmayan bir şeysin bir yandan da. Aslında istenilen, aranılan, arzu edilen ama hani fail yani böyle. Hani olmamışlık. Bununla büyüdüm ve hep böyle ablalarda da şey olduğunu biliyorum. Bizde genel bir hissiyat. Hani bir erkek olma hissiyatı. Erkek gibi olursak şey yapabiliriz. Hani şey ablamın, bir tane ablam mesela makine mühendisliği falan okudu. Böyle hani atıyorum motordan anlama. Kavga dövüş yapabiliyor olmak falan böyle. İlkokulda şeyleri de çok severdim ben. Böyle Chuck Norris filmleri falan. Böyle hani ... falan. Böyle şey... Şey çünkü böyle hani dövüş filmi. Bütün bunların hepsi böyle şey, beni böyle şey yapan bir anlamda hani annemin de şey, ayaklarının üstünde dur, güçlü ol falan böyle. Daha çocuk, çocukluğumdan beridir hepsi. Ve güçlü olmak, ayaklarının üstünde durmak. Biraz böyle onun fiziksel karşılığını da aramak aslında. Böyle şey kavga dövüş falan. Şeyi hatırlıyorum bir kere. Böyle bir ... tarafına geçmiştik Ankara'da. Böyle biraz şey... yerlerden. Çeşmebaşı'nda ailece. Böyle biriyle kavga falan gibi bir şey çıktı. Babam maço bir adam değildir yani. Daha kendi içine dönük falan böyle bir adam. Öyle kavga dövüş falan o muhabbetlere girmez. Şeyde o Çeşmebaşı'nda böyle birileri gereksiz yere bize sataştı. Babamın önüne geçip şey yaptığımı falan diye böyle. Hani babamı korumaya çalışmak falan böyle. Böyle bir şeyi hatırlar... Hani gerekirse biz koruruz babamızı falan. Böyle oradan gelen bir hani şeyi biliyorum. Uzun zaman böyle kadın oluyor olmakla ilgili bir sürü şeyi öyle tanımladım. Yani bir istenilen, arzu edilen kadının biraz erkek gibi oluyor olması halinden tanımlamak. Üniversitenin bayağı uzun zamanlarına kadar falan öyle geçti deneyimim.

Bakayım. Ortaokul, lise. İşte erkek Fatmacılık falan filan işte. Daha geleneksel anlamda tutucu olması, dini anlamda da böyle şeyim. Baskıcı... Bütün onlarla birlikte düşününce de böyle bir yandan da ona karşı olan bir şeyi de değiştir... Annemin başı mesela geleneksel anlamda kapalıdır. Ama böyle benim ortaokulda, böyle ergenlik dönemimde falan, böyle politik anlamda bir şeyleri sorgulamaya başladığım dönemde de o kapalılığın böyle kadına tamamen şey, kendi iradi... Tamam. Böyle şey, o mesela kapanmayla ilgili şeyin ya da dinle ilgili herhangi bir şeyin bir özgürlük asla değil de her zaman baskı unsuru oluyor olmasıyla ilgili şekillenen bir şey oldu. Mesela babam ablalara şeyi konusunda diredi yani. Hani başının kapalı olması konusunda. Benim bir büyük ablam şey yaptı sadece mesela diredi o konuda ve işte seni okula yollamayacağım falan demişti babama. Aman şey babam, ablama. Ablam böyle tehditlerle falan aslında başının kapalı olmasını istiyordu. Kapatmada mesela bana hiç sormadı bile. Ben böyle ailede biraz tabii şey konusunda şanslı olan. Herkesin bir şekilde bir özgürlük kazanımı oldu. Ve bana çok sorulmadı bile. Atıyorum işte, yine böyle İstanbul'a gitmesini istemiyorlardı üniversite için. Kazandı İstanbul'da okulu ve gidemezsin oraya falan denildi. Çünkü bir önceki ablam İstanbul'da okuyordu. İTÜ Makine' den mezun o. Hani şehir dışında okumasını istemiyorlar. İstanbul'u kazanınca gitmeyeceksin denildi ama gitti. İşte başını kapatmasını istedi lisedeyken babam. Kapatmayacağım dedi. Okuldan alacağım dedi babam ama almadı falan. Böyle bazı denemeleri var babamın. Dolayısıyla bana mesela hiç asla başını kapat demedi. Şey demedi, İstanbul'a gidemezsin falan demedi. O yüzden ben hani o konuda, o konularda biraz daha rahat oldum. Onların kazanımları sayesinde aslında ablamların. Hepsinin birer tane şey... Hepsinin bazı kazanımları var. En son ben de mesela yani bana sorulmayan ya da benden talep edilmeyen şeyler oldu. Tırnak içinde daha rahat oldum yani aslında ablamlarla kıyaslandığında. Ben bir de en küçük olduğum için zaten şeydi. Bana çok enerjileri de kalmamıştı. Yani bütün enerjiyi böyle ablalara harcadıkları için. Bir yandan da yaşlanmışlardı işte tırnak içinde aslında.

Üniversite için işte İstanbul'a gittim ben de. Şehir bölge planlama okumak için.... Bir anlamda biraz farkındalığın gelişmesi ortaokul gibi falan olmaya başladı. Kuzenim vardı, edebiyat öğretmeni. Kuzenimin eşi daha gelmemiş. Onların böyle çok böyle tayinleri falan vardı. O yüzden çok da yakınımızda değillerdi. Ama sonra bir yakınımızda İstan... Yani şey,

Ankara'da yakınımıza taşınmışlardı. O böyle EMEP'li falandı. Böyle sosyalist. 12 Eylül döneminde işte gözaltına alınmış. Sonra haklarını dava açarak falan böyle kazanmış. Diyarbakır'da uzun zaman kalmış falan böyle. Öylelerdi yani. Kuzenim de benim için bir kahramandı mesela. Şey onu hâlâ anlatır işte. Ülkücü bir tane çocuğu yumruklamış lisedeyken falan diye. Böyle bir şeydi, kendi böyle alternatif ailemi yarattım aslında o zaman. Çünkü kendi ailemde yaşadığım şey, biraz daha kısıtlıydı. Benim yapmak istediklerim ya da görmek, peşine düşmek istediklerimle kıyasladığımda. O (...) benim için çok şey bir yerdi. Daha çok vakit geçirmeyi istediğim. Daha çok böyle konuştuğum, sohbet ettiğim falan. Giderdim ben hani kitap alırdım. Sonra o kitabın üstüne konuşurduk falan böyle. Böyle lise falan birazcık aslında onlarla geçti. Ve onlarla böyle haşır neşir olmakla geçti. Dini anlamda böyle sorgulamalarım falan o zamanlar ve onlarla beraber yaşadığım deneyimlerle olan bir şey. Sonra üniversiteye geldiğimde böyle zaten net bir politik ortamdıydım. Yani lisedeyken de politik bir ortamın içindeydim. Kendi çapımda o zaman bildiğim şey neyse, politik anlamda bildiğim şey neyse. Hani atıyorum lisenin solcularıyla takılmak. Hani şeyi bilmiyorum. Hani şey var, TİP falan var. Ama hani onlarla böyle etkinliklere katılıyoruz, bir şeyler yapıyoruz ediyoruz. Ama ben hani ne olduğunu bilmiyorum açıkçası içinde. Sadece şunu biliyorum, okuyorlar bu insanlar ve hani kafam açılıyor. O yüzden hani galiba burası doğru bir yer falan gibi de.

Üniversiteyi şeyde okuyacağımı çok iyi biliyordum. Hani şehir dışında okuyacağımı çok iyi biliyordum. Ve evet onu yaptım. Aslında böyle şey, şehir planlama istediğim bir bölümdü. Böyle idealist bir şekilde yaklaşmışım o zamanlar. Çünkü şey diye düşünüyordum. Bölge planı, şehir planı mı? Planı yapıyor olmanın politik bir şeyi olduğunu. Böyle şey, Doğu'ya gideceğim ve orada insanların hayatlarını kolaylaştıracağım. Böyle planlar yapacağım falan gibi böyle hayallerim vardı. Mesela çok net şeydi yani, şehir planlama seviyorum ve istiyordum. Sonra üniversiteye geldim, hani İstanbul'a. Çok zorlandım ilk senemde İstanbul'da okuyor olmaktan. Böyle ağlaya ağlaya falan gittim annelere yanına. Acayip böyle şeydi. Ya evet zordu, tek başına okuyor olmak İstanbul'da. Ama ablamların yanına gelmişim zaten. Üçümüz beraber kalıyorduk, yaşıyorduk İstanbul'da da.

Sonra tiyatro kulübüne girdim, İstanbul'daki ilk senemde. (Tetastastatas) falan. Böyle artık böyle her şey değişti yani orada. Evet tiyatroyla tanışmak üniversiteye geldiğimde böyle bayağı hayatımın dönüm noktası galiba. Hani üniversiteye girmek değil de aslında böyle bayağı tiyatroyla tanışmak işte hayatımı değiştirdi. Oradaki insanlarla beraber geçirilen vakit. Bu arada yani girdiğim yani (...) Oyuncuları inanılmaz eril yapısı olan bir yer. Hâlâ hatta onunla ilgili şu anda çıkan haberler var yani. Şey böyle usta çırak ilişkisi denilen bir yapı diyor. Ama böyle kadınların şey diye bakıldığı, sürekli yeni gelen kadınlara av avcı ilişkisi şeklinde bakılan. İşte tiyatrodaki o tırnak içindeki rahatlığın, artık ne demekse, o rahatlığın böyle şey olarak kullanıldığı erkeklerin kendi manipülatif dillerini ve tavırlarını kullanmak için şekillendirdiği bir yapı. Hani bunu şu anda tabii böyle söylüyorum ama o zaman böyle şey diye dalga geçiliyordum, ben. E, feminist ee falan diye böyle dalga geçiliyordu. Ha yine feminitiklik mi yapacaksın falan halleri vardı. İşte 99 yılından bahsediyorum burada. Girdim içine yani üniversiteye ve hani böyle 2008'e kadar falan hep böyle geçti yani aslında.

Sonrası böyle çok net bir şekilde hep böyle şey arasında gidip gelme, benim için. Tiyatro yapıyorum, çok seviyorum. Şehir planlama da yapı... Yani okuyorum ama çok zor bir bölüm. Sürekli böyle ikisinin arasında kalıyorum. Tiyatro... Yani ikisini birden yürütemiyorum. Çok vakit istiyor şehir planlama da. Ve ne zaman böyle hani şehir planlama... Ya uzadı okul. Dokuz senede bitirdim ben sonuçta okulu. Ve hep böyle tercih yaptırılmak zorunda kalınmak aslında hani. Çünkü mesela işte tiyatrodaki provaya gidiyorsan eğer ödevini yapamıyorsun. Ödevini yapamayınca kalıyorsun falan böyle. Sürekli o uzadı, uzadı ve ben hiçbir zaman şey kararını da tam olarak veremedim, ben tiyatrocunun olacağı kararını. O sırada mesela şey vardı. Babam, babamı, babama söylemişim tiyatro yapıyor olduğumu. Babam da bu arada şeyde, annemle evlendikleri zaman Ankara'ya geldiklerinde, bir dönem tiyatro yapmış. Annem böyle evde ezber, ezberi çok zor yaptığını falan söylerdi böyle babamın. Bu bilgi de var bir yandan da o yüzden böyle tiyatro yaptığımı babama da söyledim. Ve babam oraya gitmeyeceksin asla, yapamazsın falan dedi. Ben de hani yapmıyorum artık falan dedim. Ve o dönem böyle tiyatro yapmak istediğimi biliyorum. Bir ara okulu bıraktım. Sınava hazırlanıyorum,

konservatuar sınavına gireyim falan dedim. Bir sene falan okula gitmedim. Ama bir şekilde yani cesaret edemedim ya o dönem. Böyle bir şekilde şey yapamadım yani hani okulu bırakıp tiyatrocuya olabilmek. Evet, onun cesaretine tam şey yapamadım. Çok cesaret edemedim ona. O yüzden de hep böyle sarktı. Hani okulun oluyor olması bir yandan da böyle kayıtlı oluyor olmak bana bir şey, güven veriyordu yani güç veriyordu. Bir şekilde hani nasıl olsa okul devam ediyor bir yandan gibi oluyordu. Sonra böyle bir okuldaki yedinci senemde falan şeye başladım, ders almaya. Orada böyle bir şeyler değişmeye başladı. Bir netleşmeye başladı aslında böyle kafamda daha profesyonel bir ortamın içine girince. Daha çok işte beğenilince, tırnak içinde öyle. Onaylanılınca yaptıklarının, işte yeteneğinin falan. Çünkü tiyatro kulübüdeyken asla şey bulamadım kendime. Hiçbir şekilde yer bulamadım. Oradaki yapının, o eril yapının içinde hiç, hiç şey yapamadım. Hep sıkışmış hissettim yani kendimi. Bir türlü birinin kız arkadaşı olamadım. Oradaki işte tırnak içinde şeylerin, konum... Belli bir konumda olan insanların kız arkadaşı olmak ya da birilerinin kankası olabilmek falan gibi bir yapının içinde hiç olamadım yani. O da öyle olmayınca da var olamadım aslına bakılırsa. Teknik olarak da acayip eril bir yer. İnanıl... Yani çok net. Hani kadınlara rol yok. Erkekler çok ünlü oyuncular hep işte zaten. Çok şey bir adam, böyle çok böyle geniş hacimli böyle. Hem, yani her türlü böyle hacmiyle, böyle net bir şekilde kaplayan, alan kaplayan birisi. Ve onun etrafındaki insanlar da onun böyle şeyleri olabilecek insan. İleride orayı bırakabileceği insanlar da ona benzeyen insanlar. Hani, gözdeleleri de hep böyle erkek oyuncular. Yani asla kadın oyuncu... Hani atıyorum, mesele bir oyun, yeni bir oyun seçilecek. Kadın oyunculuğu oyun seçilmiyor yani. Hani böyle erkeklerin daha ön planda olduğu, bir tane kadının olduğu, iki tane kadının olduğu ki onlar da çok kadın rollerinde olan, hani çok böyle tanımlanmış kadın rollerinin olduğu şeyler, yapımlar. Ve hâlâ da öyle orası. Neyse. Öyle bir ortam ve hiçbir şekilde şey yapamadım. Orada da böyle hani anlamaya çalışmak daha çok hep. Böyle bir şey var yapmak istediğim, anlatmak istediğim. Ama onu, onu kurabileceğim bir dünya bulamadım yani hiç girdiğim o yapıların hep içinde. Ama sonra şey yaptım işte aslında. En büyük katkısı herhalde bana. Orada bir hocayla tanıştım. Yüksek lisansla oyunculuğu okuyabileceğimi anladım, o hocayla. Ve o zaman okulu bitirmeye karar verdim, şehir planlama. Tamamen okula ağırlık verdim. Çünkü bir sene falan eğer şey yaparsam, ağırlık verirsem okulu bitirebileceğim ve yüksek lisansa girebileceğim. O benim tek motivasyonum oldu. Ve şey yaptım. Okulu bitirdim sonra yüksek lisansa girdim. Oyunculukla ilgili yüksek lisansa girdim. O dönemde zaten bıraktım.

Yine hayatımı değiştiren şeylerden bir tanesi, okurken o senenin yazında, bir tane audition'a girdim, Stüdyo Ekip. Onların audition'una girdim ve orada şey oyunlarına dahil oldum. 'Atış Serbest' diye bir oyun yaptık biz o sene. Ve oh, yani çok şükür, sonunda yani. Çünkü şey, hani yönetmen gey, yapımcı gey. Bir tane işte heteroseksüel bir tane oyuncu var. O da böyle çok şey. Kadın erkek dengesi, eril dişil dengesi çok şey, yerinde. Konuştuğumuz şeyler, tartıştığımız şeyler tamamen. Hem queer hem feminist, böyle her yerinden tutabileceğimi hissettiğim bir yapı. Ve evet yani orada en sonunda şey yaptım, yani bir nefes alabildiğimi hissettiğim bir alana denk ve onlarla aylarca yaşıyoruz. Beraber yaşıyoruz. Şimdi onlarla beraber çalışıyor olmam aslında 2010. Tam olarak 2010. Ve onunla beraber çok net olarak şekillenmeye başladı aslında benim kariyerim de. Çünkü hani ilk defa profesyonel anlamda Mesela Garaj İstanbul'da sahneye çıkmak. İşte gazetelerde artık isimimizin yazılıyor olması falan filan. Ben artık maddi manevi anlamda kariyerimin netleşmesiyle ilgili bir kapı açıyor o. O arada işte ondan sonra da yüksek lisansımı bitirdim. Ha Almanya'ya gittim o arada bir şeyim için, yüksek lisans. Şey yüksek lisanstayken Erasmus stajı yapma şansım oluyordu. Ben de onun için bir Almanya'ya gittim. Üç ay kaldım. Sonra döndüğümde aslında bu ekiple beraber oyun yapmaya devam. Yaklaştıkça daha zor olacağını ... (gülüyor)... daha karışık...

Burada şeyler de var işte bu aralarda hani duygusal çalkantılarım. Hayatımdaki insanlar falan böyle. Onlarla ilgili şeyler. İşte erkeklerle olan ilişkilerim. Genel böyle şeyler, romantik anlamda yaşadığım şeyler. Mesela böyle şeyi biliyorum. Böyle işte cinselliği keşfedişim, onu yaşayış biçimimde böyle bir İstanbul'a ilk geldiğim yıllarda çok net şey var. Böyle bir görev gibi birliktelikler. Yani cinsel anlamda böyle o özgürlüğü elde etmiş olmanın getirdiği, böyle karşıma çıkan her böyle canımın çektiği her şeyi yapıyor olmam. Herkesle birlikte oluyor olmam halleri. Ve böyle çılgın bir merak yani. O merakla beraber gelen şeyler. Herkesi merak ediyor olmak. Bir yandan da şey bir tarafımda durmuş hep anladığım kadarıyla. Kariyerim açısından da düşününce. Bir noktadan sonra ben böyle, böyle kariyerimle ilgili bir noktaya

kendimi taşımak istediğimde şey olduğunu, şu an düşününce daha net görüyorum. Bu, işte atıyorum mesela tiyatro kulübündeki o hal kalmış sanki kafamda. Böyle bir sevgilim olmalı. Piyasanın içinden böyle bir sevgilim olmalı. Ve hani tırnak içinde daha başarılı. Çünkü ben ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl yol alacağımı bilmiyorum. Bunu ben kendi başıma yapamam. Mutlaka böyle hani şey olmalı etrafımda. Benden daha iyi olan birisi olmalı. Ve onunla, o, onunla birlikte olmalıyım falan gibi bir şey, bir kenarda galiba varmış. Bunu düşünüyorum şimdi. Çünkü böyle ne zamanki ben gerçekten tiyatrocuya olmaya karar verdim. Ki o da işte (...) le beraber olan bir şey. O dönemden sonra, orada bir daha çok ilgimi çekmeye başladı galiba, işte tırnak içinde kariyerli erkekler falan.

Şöyle bir şey oldu. Bu arada benim dönüm noktam şu. Ben o zamana kadar Sulukule'de çalışıyordum. Yani hâlâ şehir planlama ya da işte onunla ilgili şeylerde bir şeyler yapabiliyordum hissiyatı vardı üniversitede. 2007 yılında mıydı? 2006 yılında galiba Sulukule'yle ilgili ilk kararın verildiği dönem. Bu işte acele kamulaştırma zamanları falan. Ben o zaman orada staj yapıyordum. Şeyde, İnsan Yerleşimleri Derneği diye bir yer vardı. Orada staj yapıyordum. Ve Sulukule'yle ilgili işte ilk kararların çıktığı zamanlar. Biz böyle anketleri falan yapmaya başlamıştık falan. Ve ben orada böyle net, bütün vaktim şeyde geçiyordu, Sulukule'de geçiyordu. Ve o zamana kadar evet tiyatro hayatımda olacak diye biliyorum. Bundan eminim. Ama böyle yandan bir yerde olur hayatımda diye düşünüyorum. Hani evet amatör olarak bir şekilde devam edeceğim. Ama asıl yapmak istediğim şey aslında atıyorum, şehir planlamada da hâlâ şey olabilir. Acaba işte daha böyle sosyal bir alanında devam edebilir miyim şehir planlamanın da diye. İşte ne bileyim? Dernekte çalışabilirim. Bir şekilde böyle hani aktif olarak, aktivist olarak hayatıma devam etmek istiyorum. Tiyatro da böyle kenarından bir yerden hayatımda olur diye düşünüyorum. Ama işte o sırada (...) falan böyle bütün bunların hepsi. Bir yandan Sulukule devam ediyor. Sulukule'de bayağı yoğun çalışıyoruz falan. Ve bütün bunların hepsinin bir arada olduğu bir şey yapabilir miyim falan diye düşünüyorum. Sonra ama böyle yıkımlar başladı Sulukule'den. Böyle işte dava açtık falan. Hatta Mimarlar Odası'nda çalıştık işte böyle dava dosyasının hazırlanmasında falan. O dava işte açıldı. Ama böyle yıkımlar da bir yandan da başladı. Tescilli yapılar böyle şey yapılıyor. A pardon deyip yıkılıyor. Böyle bir sürü, böyle çok sinir bozucu bir süreç var. Ve ben orada, Sulukule'de bu kaybedişler oldukça, tiyatroya daha çok bağlanmaya başladım. Ben öyle bir noktada şey olduğumu hatırlıyorum. Ben bu ülkede bir şey yapmak istiyorsam bu yolla yapamayacağım. Yani hani dava açtık olmadı. İşte bir sürü popüler hale getirmeye çalıştık Sulukule'yle ilgili şeyleri, gündemi. İşte Sezen Aksu'lar geldi. Bilmem ne falan, böyle Tony Gatlif geldi. Böyle hani bayağı hani olabilecek en popüler versiyonlarını falan bile denedik. Şenlikler yapıldı. Festivaller yapıldı. Bir sürü şey, şey, şey. Ve hiçbir şey olmuyor yani yıkıldı. Ve o dönem böyle ben yavaş yavaş o oradaki şeyim azalırken, gücüm azalırken tiyatroya biraz daha yoğunlaşmaya başladım. Ve şey demeye başladım. Ha burada bir şey yapılacaksa hukukla, adaletle falan. Öyle hani dava açarak, aktivizmle falan olacak şeyler değil yani bunlar. Bir şey yapmak istiyorsan, insanlara ulaşmak istiyorsan daha iyi bir yöntem olabilir bu. Hani tiyatro, oyunculuk ya da işte o alanda yapabileceğim şey, her neyse. Ve onun böyle net bir kırılma noktası olduğunu biliyorum. Hani Sulukule'deki yaşanan yıkımın aslında benim kariyerimdeki net şey, bitiş noktası yani. O yıkımlar olduktan sonra ben zaten hani şeye girdim, yüksek lisansa girdim. Ve yüksek lisanstan sonra da zaten şey işte böyle Almanya'ya gittim. Orada böyle o stajım oldu. Ve işte döndüm.

Ve böyle benim o sonraki süreçlerin hepsi hep şey. Böyle iş bulmak. İş bulmaya çalışmak. Böyle şey yapmak. Yani yine kendi alanıma böyle bayağı sınırlı yerden tanımladığım için. Net bir şekilde yapmak istediğim şeylerle ilgili biraz daha net bir yerde durdum. Durmaya çalıştım yani. Yapmak istediğim tiyatronun peşinden gitmeye çalıştım. Teorik anlamda da teknik anlamda da. Ama hani hep çok zordu. Hep çok zordu. Ve bazı noktalarda şeyimi kırdım. Hani dizide oynamam diyordum, oynadım. Reklamda oynamam diyordum, oynadım. Böyle hani para kazanmak için yapmam gereken birtakım şeyler olması gerekiyordu. Ve onları yaptım. Çok mutsuz oldum hepsinde de. Ve yapamadım, beceremedim de yani çoğunu. Diziden kovuldum falan böyle. Yönetmenle, böyle yönetmene bağırdığım için falan. Çünkü böyle yönetmen, böyle delirtmiş. Tam Gezi zamanındaydı. Benim mesela o oynadığım dizi de günlük bir diziydi. Ve sonunda işte bir düzenli bir para kazanacağım ve yapmak istediğim tiyatroyu yapacağım halindeydim falan. Ve bir yönetmen var. Ve setteki herkese sürekli bağıyor ve küfrediyor. Böyle şey artık. Bir noktadan sonra böyle kuaföründen tut da işte

makyözüne kadar, böyle ışıksızına kadar herkes böyle sürekli küfürlü bir ortamdasınız. Sürekli böyle zaten böyle oyun vermeye çalışıyorsunuz. Zaten stresli bir alan. Yani gece saat on ikide eve gitmişsin. Sabah altıda tekrar sete geliyorsun falan böyle. Ve her gün neredeyse böyle geçiyor. Çok fazla stres altında olduğumu hatırlıyorum. Ve işte Gezi'nin artık böyle o, onun olduğu sene ve hâlâ eylemler devam ediyor. Ben bir yandan işte eylemleri takip ediyorum. Ne oluyor ne bitiyor falan diye. Bir yandan diyorum ne işim var burada. Böyle sürekli o zaten o işte eril tahakkümle böyle delirmiş durumdasın. Böyle sette de tekrar böyle o bağırış çağırışlar, küfürler falan olunca. Bir yerde böyle bağırırım ben de setin ortasında yönetmene. Ve asla olmayacak şey yani. Hani yönetmen şeydir ya. Hani tanrısıdır böyle setin. Ve işte işten çıkarttılar sonra beni. Hani, böyle hani kariyerim anlamında da böyle işte şey iyi diye düşünmüyorum. Ya bu noktalarda beni çok zorlayan şeyler var. Nerede böyle bir şey gördüysem, böyle bir alan. Hani büyük ihtimalle benim kendi hikâyemle ilgili. Kendi kişisel hikâyemle ilgili de şeyleri var tabii ki. Hani benim anam babamla yaşadığım şeyler. Genel aile içindeki böyle hallerim falan. Böyle bu konuda zaten hassasiyetim teknik anlamda da var yani. Baş etmekle ilgili şeyim var yani. Bir sorun, sorun demeyeyim de. Baş etmekte zorlandığım bir şeyi olduğunu söyleyebilirim. Yani böyle bir ortamda bulunamıyorum. Bu genel anlamda. Böyle kavga ediyorum çünkü. Ya kavga ediyorum ya da zaten olamıyorum yani orada. Hani kendim olamıyorum yani. Ve bir şekilde hani Türkiye'deki özellikle tiyatro ve dizi ve sinema falan bu alanlara baktığımda, yüzde doksan beşi herhalde böyle alanlar. Çok zorlandım, hep çok zorlandım. Ama hani... Bu yüzden böyle mesela alternatif bir alan var. O alanda sadece kendime yer bulabiliyorum. Ben kendim bir şeyler yapmaya başladım sonrasında da zaten. Ama işte yani sen kendin bir şeyler yapmaya başladığında da ne kadar korunaklı alan yaratmaya çalışsan da yapı öyle olduğu zaman, eninde sonunda o yapı, yapıyla yüzleşiyorsun ve karşılaşıyorsun ve çatışıyorsun. O yüzden böyle bir sürü kavgalar, gürültüler var yani. Ama böyle temel noktası da bu şey, bu çatışma yani yüzünden. Hani, sürekli böyle sözünü dinletmeye alışmış olan bir grup var. Ve o grubun içinde sen kendi dilini konuşmaya çalışıyorsun. Net bir şekilde. Ve o dili böyle konuşmaya konuşmaya unutmaya başlayacaksın neredeyse. Öyle, öyle hissettiriyor yani bana. Öbür türlü de sen dahil olmadığın zaman belli bir alana da hep bir yerde kalıyorsun. Yani böyle küçük bir alan var. Hadi sen burada oyna denilen bir şey olmuş oluyor aslında. Biraz öyle hissediyorum açıkçası yaptığımız işlerin çoğuyla ilgili de. Çok mutluyum mesela bu şeyle çalışıyor olmaktan. İşte (...) deki tanıştığım arkadaşlarım hâlâ işte dediğim gibi çalışıyoruz. En son işte bu karantina döneminde bir iş yaptık beraber falan. Ben kendi işlerimi yapıyorum ve kendi yaptığım işlerde de kadın bakış açısının çok net bir şekilde orada olduğu ya da işte kuir bakış açısının orada olduğu işleri yapmaya çalışıyorum, olabileceği kadar. Öbür türlü işlerde de yer bulamıyorum kendime. Oynayamıyorum bile. Ya da işte başka bir dil oluşturamıyorum. Dahil olamıyorum yani. Ama o da işte şeyi sıkıştırıyor. Kendi alanını daraltmış oluyorsun ve böyle sıkıştırmış oluyorsun kendini gibi geliyor bana. Hani öbür türlü de yapabilen insanlar yok demiyorum. Hani hem işlerini daha böyle geniş kitlelere ulaştırıp hem de bu eril dili kullanmayan insanlar tabii ki var. Ama ben mesela onu da şey yapamadım. Hani öyle bir dil, böyle ikisinin ortasında olan bir dil geliştiremedim sanırım. Öyle hissediyorum. Kendi ilişkilerim açısından da işte o biraz önce bahsettiğim aslında romantik anlamda bir dönemimde, yani kendimi çaresiz ve işimi nasıl yapabilirim tam bilemediğim dönemde, acaba sevgililerim olsa mı böyle? Tanıdık, erkek ve hani seni bir yere getirebilecek birileri olsa mı diye düşünüp de... Yani sonradan anlıyorum işte böyle düşündüğümü. Ya tabii ki hani şeyleri vardır, bana ilginç gelen şeyleri vardır. Ama ben onun biraz çaresizliğimden kaynaklandığını düşünüyorum. Orada da çok kısa sürdü o dönem. Ondan sonra böyle kendi başıma bir şeyler yapabilmeyi becerebildiğimi gördüğüm anda zaten o tercihlerim tamamen değişti. Hani romantik anlamdaki tercihlerim de değişti. Yani bu herhalde bir ya da iki defa olmuş olabilir diye düşünüyorum hani. Öyle bir şey... Acaba şu çocuk olsa mı? Hani kariyeri de var, ödülü de var. Biraz vakit mi geçirsek acaba? Yanında biraz... Böyle biraz... Hani ondan bir şeyler bana bulaşır mı falan gibi bir özgüvensizlik yani. İşte bu tam şeye girmeden önceki dönemlerden bahsediyorum aslında. Yüksek lisansa da girmeden önceki dönemden bahsediyorum. Bir dönem öyle düşündüm, evet. Sonra ama işte kendim bir şeyler yapıp da onun karşılığını almaya başladıkça asla öyle bir dünya olmadığını hatta o öyle düşünüyor olmanın seni zayıflattığını, öyle yani... Tam... Bir ilişki içinde, uzun süreli bir ilişki içinde bulunmadım mesela o kişiyle de. Ama uzun sürse seni ne kadar zayıflatabileceğini de hatta görebildim yani. Allah'tan o böyle çok kısa, üç dört ay falan öyle bir şey oldu ama.

Evet şimdi geldiğim noktayı düşününce de xxx Hâlâ yer bulmaya çalışıyorum galiba kendime bir şekilde. Öyle olduğunu hissediyorum. Ya yapmak istediğim şeyler konusunda gittikçe daha netleştim zaten her aşamasında. Ve bunu, burada nasıl yapabilirimle ilgili gerçekten çok çaresiz hissettiğim zamanlar oluyor kendimi. Ya çünkü yani işte azınlık gibi hissediyorsun işte. Tek, şey olarak da teknik şey dili olarak da tiyatral dil olarak. Başka türlüünü yapamayacağımı biliyorum. Ama dil olarak da... Yani evet, evet. Zorlandığımı hissediyorum yani. Hep işlerimin çok net ortasında, çok merkezinde hep kadınlarla kurulan dil, kadınların hikâyeleri ya da hani öyle olmasa bile bunun alternatif bir şekilde anlatım biçimi. Hani ben ona dışıl anlatım diyorum aslına bakılırsa. Hani bir erkeğin anlatılmayacak diye bir şey yok. Ama bunu nasıl dışıl bir dille anlattırın? Bütün bunların hepsi var o anlatım dillerinde. Ama bir yandan da işte, hep böyle amalarla geliyorum ama. Böyle şey de var. Çok alışlagelmiş, konuşulmuş bir anlaşılıyor olma hissiyatı dönüp dolaşıp böyle bir çevreliyor bazen. Hani ben bu dili konuşuyorum ve konuşmakta ısrar edeceğim. Ama işte duyu, duyulmakla ilgili bir şey galiba. Ya duyulmuyorumu hissediyorum yani. Onu mesela... Ay bu kısma gelmek istemezdim ama. Böyle mesela Almanya'da falan biraz daha hissedebiliyor onu insan. Daha duyuluyor olmayı ya da duyuluyormuş gibi olmayı. Artık -muş gibi mi? Duyulmak mı gerçekten? Bilmiyorum ama burada kalıbı kırmak biraz daha zor geliyor. Ya da ben böyle bazen zorlanıyorum. Bir noktada artık zorlandığımı hissettiğim yerler oluyor. Ha sonra o geçiyor. Tekrar baştan başlıyorum tabii ki. Ama böyle biraz pandemi. Böyle işimizi zaten yapamıyoruz gibi bir şeye geldik ya şu anda. Ya böyle tiyatro, oyunculuk falan oralarda biraz kafam bu aralar düşündüğüm bir şey yani. Bazen de hani ısrar etmek gerekiyor mu eğer talep yoksa bununla ilgili falan diye de düşündürüyor bana yani. Ya eskiden biraz daha şeydim galiba. Birkaç sene... Ya şu an pandemi diliyle de konuşuyor olabilirim. Biraz pandemi depresyonu ve hani işin olduğu zaman bile yapamıyor olmanın bir şeyiyle, biraz pesimist tarafla. Ya tabii ki mesela yapıyorum. Şu an bir oyun yazıyorum. Yine dört tane kadın karakter var. Tabii ki kadınların hikâyeleriyle falan böyle. Bir belgeselle uğraşıyorum. Onu tabii ki kadının diliyle yapıyorum falan. Bütün bunların hepsi ya yapmaya devam ettiğim şeyler ama arada gerçekten çok böyle gücümün azaldığımı hissettiğim zamanlar oluyor. O güç azalınca mutlaka beni güçlendiren de yine kadınlar oluyor aslında. Böyle bir şey, bir noktadan xxx Birileriyle buluşuyorum. Konuşuyorum. Beni heyecanlandıran işler yapan birileri oluyor falan. Öyle o noktadan ben tekrar şey yapabil... Enerjimi oradan çıkartabiliyorum. Ama böyle çok yoruluyorum. Çok yoruluyorum ya. Bazen böyle bu kadar yorulmasa mıydım? Niye bu kadar zorluyorum acaba falan diye düşünüyorum yani. Böyle yoruldum artık diye böyle göz... Hızlı hızlı ağladığım böyle. Yeter falan deyip ondan sonra tekrar ertesi sabah kalkıp devam ettiğim zamanlar oluyor tabii. Ama bu böyle yani mesleki anlamda da öyle hissediyorum yani. Bilmiyorum ki hani başka bir yol seçsem daha şey olur muydu? Daha kolay olur muydu? Bilmiyorum ama. Sanki daha kolay yollar varmış gibi geliyor ama. Ben bütün hayatım boyunca hiçbir zaman kolay bir şey yapmadım gibi geliyor. O kadar alışmışım ki herhalde böyle o savaşa. Çocukluğumdan da beridir bir yandan da o evde ve onun dışındaki yerlerde. Sanki savaş, savaşmadan olmazmış gibi geliyor. Hani onun böyle bir şeyi yokmuş gibi, değeri yokmuş ya da hatta öyle bir dünya yokmuş falan gibi geliyor herhalde. Ama bazen bu, bu yapıyı böyle. Yapımı mı bu? Daha böyle hani beni güçlendiren bir şey mi? Bilmiyorum ama beni çok yorduğu zamanlar oluyor. Ve o zamanlar böyle isyan ediyorum yani. Bazı şeyler kolay olsun istiyorum.

İş olarak bu ara her şeye bok atıyorum, her şeye. Ama yani her şeye. Yapamıyorum ya şu anda. Oturdum kaldım burada. Çok mutluyum bir yandan bu arada. Yani pencereden bakınca denizi görüyor olmak, şu ağaçları... Ya bu kadar mutlu olduğum, bu kadar bana iyi gelen başka bir şey yok. Bu orada ama bir yandan çok özledim. İşimi çok özledim. Yani işimi yapabiliyor olmayı çok özledim. Oynamayı çok özledim. Artık böyle hani önümü görebilmeyi, böyle bir oyun sürecini planlamayı, insanlarla insanlara ulaşmayı falan. Bunların hepsini çok özledim. O yüzden de böyle hani az biraz görünür olan her şeye, herkese bok atıyorum. Hepsini böyle hasetle izliyorum. İşini, işi yapmaya devam edebilen herkese şu an çok gıcığım. Öyle yani. Acayip şey hissediyorum. En sevdiğim bile olsa. Mesela önceden böyle pandemi öncesindeki dönemde sevdiğim insanlara her zaman böyle oley be, yaşasın falan diye hissederken; şimdi en sevdiğim bile bir şey yapıyorsa eğer şeyim böyle dişlerimi gıcırıyor... Böyle bayağı çürümekten korkuyorum galiba biraz.

Ha, mesela şöyle bir şey hissettiriyor. Oyunculuk tarafından çağrışımı gidiyor. Otuz dokuz yaşındayım, şimdi. Kırkıma, seneye kırk. Hatta işte aslında şu anda, yani 29 Ekim'de tam kırk olacağım. Ama insanlar şimdiden bana kırk demeye başlayacaklar. Böyle kendimi güzel buluyorum. Ve böyle kamera karşısında da iyi görüldüğümü düşünüyorum. Böyle şey, fotojenim yani o konuda şanslıyım bence. Ama böyle şey telaşı başladı tabii ki oyuncu olarak. Şuramda çizgi, buramda bir şey var mı? Şuralarımda böyle kalktığımda böyle... Ve o kadar, ya mesela şu an saçlarımı boyatmıyorum, beyaz. O kadar korkuyorum ki kamerayla ilgili bir şey gelecek ve bana saçlarımı boyat diyecekler diye. O kadar seviyorum ki saçlarımı mesela böyle oluyor olmasını. Senelerce yirmi yaşından beridir beyazlarım var benim. E yirmiden beridir de saçlarımı boyuyorum ben. Çünkü bir reklam gelebilir. Bir diziden beni çağırabilirler. Şunu yapabilirler, bunu yapabilirler ve saçlarımda beyaz olmamalı. Dizide oynadığım dönem nefret etmişim mesela şeyden. Böyle vaktin yok. Sabah, gece on ikide eve dönüyorum. Sabah altıda kalkıyorum. Ve her gün böyle. Ne ara saçım boyanacak acaba? Böyle şey, dibi geliyor. Ve o dibini böyle nasıl kapatacaklarını şaşırıyorlar. İşte tırnağın, elin, kolun bilmen nen. Ona dikkat et, buna dikkat et. Ve o kadar saygı duydum ki mesela sürekli böyle kameranın önünde olan insanlara bir yandan da. O kadar büyük mesai ki. Ve o mesai çok zor. Böyle şu anda mesela saçlarımın beyaz oluyor olmasını çok seviyorum ve boyatmak istemiyorum. Beni böyle saçları beyaz bir rol yok mu falan. Yani hani kırk yaşında, saçları beyazlamış bir kadın rolü olamaz mı? Ya yok. Hani bakıyorum, televizyona da bakıyorum yok yani. Ya da böyle işte pandemide kilo almış olmak, o kiloyla ilgili haller. Böyle gözlerim, buralar şey oluyor falan. Ya böyle içeriden bir yerden şey diye hissettiriyor. Ya bak işte görüyor musun, otuzlarında güzelken elin yüzün düzgünken oynayacaktın rollerini. Şimdi oynaya... Bu saatten sonra artık ne rolü oynayacaksın falan, e hissiyatı da var. Şey çünkü yirmi yaşın... Hadi yirmilerimi geçtim. Tamam, en civcivli zamanlar belki ama. Böyle otuzlar artık hem aklının başında olduğu hem de elinin yüzünün hâlâ böyle oturduğu ve düzgün olduğu dönem ya kamera önü için. O dönemde keşke daha çok dizi kovalasaydım. Şey yapsaydım. Niye tiyatroyla uğraştım gibi de bir şey var mesela. Tiyatro zaten yapardın. Çünkü tiyatro yine hâlâ böyle yaşsız bir iş. Ama televizyon ya da işte sinema biraz daha yaşlı bir iş. En iyi roller çünkü, tırnak içindeki en iyi roller, otuz yaşında. Kadınsan eğer otuz yaşında oynayabileceğin bir şey. Belki hani yirmi beşle otuz arası diyeyim yani. O zaman oynayabileceğin roller var. Sonrasında hiçbir şey yapamazsın yani kamera önünde. Tiyatroda yapabilirsin. Hâlâ tek tük şeyler var da. Kamera önünde yok. Ve yapılmıyor yani. Hani zat... Kadın hikâyesi yok. Çok az var. Olan kadınların hepsi aynı kadın rolleri. Asla çeşitli bir şey yok yani. Bu sene, ben bir tek o konuda şey yapmaya başladım, umutlanmaya başladım. Gelmeye başladı yeni yeni. Başka kadın hikâyeleri. Umarım öyle olur yani. Bir yandan mesela ben bir tane filmde oynadım, sinema filminde. Çok mutluyum orada oynadığım için. Kesinlikle ben oynamasaydım, izleseydim ölürdüm kıskançlıktan böyle ben niye bu filmde yokum diye. Çok şeydi. Tam yapmak istediğim işlerle ilgili. Ve içinde olduğum için de çok mutlu olduğum bir iş. Ama yani mesela başka bir şey olmuyor. Bulamıyorum ben yani. Ve onun için hep böyle şey hissiyatım var. Mesela bu pandemi işte biraz azaldıktan sonra kilo vermeliyim. Saçımı boyamalıyım. Acaba yüzüme bir şey yaptırabilir miyim falan diye düşünüyorum. Böyle ya hiç aklımın ucundan geçmeyen şeyler. Ama böyle galiba yapılması gerekiyor falan diye düşünüyorum. Yani hani en bu konuda şey olan insanlardan bile duyuyorum çünkü bunu. Hani dikkatli olan insanlardan bile. Ya o bir şey olmaz ya falan diye diyorlar mesela yüz, yüze falan böyle çizgilerle ilgili müdahalelerde. Ben şeyi hayal ediyordum böyle yirmili yaşlarımda. Yaş, yaşımın ilerlemesiyle ilgili. Çizgilerimi çok seveceğim. Hepsi böyle çünkü benim yaşanmışlıklarımın şeyleri, izleri oluyor olacak. Her şeyimle falan. Ama mesela saçlarımın beyazlığını bile aslında cool görüldüğü için bir yandan kabul ediyorum. Yani hani genç, gencim ve saçlarım beyaz. O böyle bir kontrast yaratıyor. Aslında yaşlandığım için beyaz değil yani. Hani ben yirmi yaşından beri saçlarımı böyle. İrsi falan ya. Onu oradan kabul ediyorum mesela saçımın beyazını, aslında. Ama şeyi, bu çizgiler, atıyorum ekran kabul ediyor olsa benim kabul etmem daha kolay olacak gibi geliyor. Etmiyor ya, o daha zorluyor beni. Çünkü böyle endişelendiriyor beni. Geleceğim o zaman nasıl olacakla ilgili. İş bulamayacağım ya da işte şey olamayacağım. Mesleğimi yapamayacağım gibi bir yerden. Bunun sebebi bunlar mı olacak acaba falan diye bir yerinden hissettiriyor. Bunlar sürekli kafamda olan şeyler değil. Ama mesela erkek arkadaşımı da şeyin baskısını yapmaya başladığımı hissettim. Pandemi zamanında da. Çünkü o benim sorunum ve endişem. Kilo almamalıyız. Dinç olmalıyız. Fit olmalıyız. Böyle bu pandemi bittikten sonra herhangi bir işe karşı, yani iş olmasına karşı şey olmalıyız. Hazır olmalıyız. Yani atıyorum mesela.

Pandemi dünyada şu anda yüz sene sonra ilk defa gördüğümüz bir şey. Burada da şey lüksümüz olmayacak mı? Bak, kendine bakmama, bakımsız olma şeyimiz, lüksümüz olmayacak mı? Ha bakıyor muyum? Hayır. Aldım. Kilo almadım mı? Aldım. On kilo falan aldım. Ama bunun kaygısından bahsediyorum. Hep içeride bir yerde o şey, böyle cızırtı dırı dırı diye içinden o, o konuşturuyor. Böyle evet. Mesleki anlamda bir yandan onları düşünüyorum yani. Ki bunu bendeki, başkası ne kadar hassas? Aslında şey daha popüler insanlar için çok daha büyük şeylerden bahsediyorduzdur eminim. Daha büyük kaygılar, daha büyük risk almalar bedeniyle ilgili, görüntüsüyle ilgili. Hani benim öyle bir şeyim yok. Mesela öyle bir popülerliğim ya da işte öyle bir şeyim yok. Ama yine de böyle onu hissediyorum.

Ya böyle yapmak istediğim, anlatmak istediğim her şey genel anlamda, kestim oradan devam ediyorum, hep kadınlarla ilgili. Başka hiçbir şey düşünemiyorum. İzlediğim zamana... O kadar bıktım ki. Erkek görmek, erkek hikâyesi görmek istemiyorum. Ki gördüğüm zaman kapatıyorum. En sevdiğim yönetmen bile olsa çok bıktım. Gerçekten çok bıktım. Böyle şey, sinemada özellikle. Yani bu ara daha çok böyle sinemayla ilgili şeylere falan da baktığımda, böyle sahnede de aslında son dönem öyleydi. Böyle çok yakın arkadaşlarımdan bir tanesi böyle eğer böyle tek kişi erkek izleyesim yok böyle oyunlarda. Üç tane erkek istemiyorum. Bıktım ya erkek hikâyelerinden! Ben böyle hani şeyimi doldurdum gibi geliyor. Alanımı doldurdum gibi geliyor. Ha ama şöyle de oluyor. Kadın hikâyesinde, erkek hikâye... Kadın hikâyesinde şey olduğunda daha çok da kızabiliyorum. Korkak olduğumu düşündüğümde mi? Ya da böyle atıyorum, şeyde sinirlenebiliyorum. Evet, erkek. Erkeklerin anlattığı hikâyelere göre bir kadın hikâyesine mesela sürekli erkekten bahseden bir kadın hikâyesi duyduğumda o zaman iki kat şey yapabiliyorum. Daha çok üzülüyorum. Daha çok öfkeleniyorum. Böyle şeylerde, senaryo yazımlarında falan o şey var ya hani. Bir şey yazarken de hani şeye dikkat etmeye çalışıyorum. Bir erkekten bahsetmiyor olmasına. Şimdi bir oyun yazıyorum mesela. Böyle anlattığım kadının, yani konuşan kadının, anlatan kadının bir aşk hikâyesine mi girsem diye düşündüm. Ve orada kendimi aklımla kestim yani şey olarak. Böyle kadına da şey dedirttim. Anlatacaktım ama anlatmayacağım falan diye böyle onun hikâyesine o hani o erkekten, o erkekle olan, erkekle olan, erkekten bahsedeceği noktayı... Otosansür mü? Diyemem herhalde buna değil mi? Bilmiyorum. Orada böyle onu anlatsın istemedim. Başka bir hikâyeye doğru yönlendi kadın yani. Başka bir, bir ya başka bir şeyin hikâyesini anlatmaya yönelmesini tercih ettim ama. Böyle hani artık böyle bir... Böyle bir yol da geliyor yani. Öyle bir yerlere de gidiyor ve bunun geri dönüşü yok gibi geliyor bana artık. Zevk almıyorum yani şeylerden. O hikâyelerden. Böyle hikâyelerden. Evet galiba böyle.

Şeyi söylemedim değil mi? Onu söylemek istiyorum galiba. Babama, babamla ilgili. Ya ben oyunculuk okumaya babama haber vermeden girdim. Özel okuldu. Parasını ben vereceğim diye girdim ama yani hiç para kazanmıyorum gibi. O sırada, böyle şey yapıyorum. Uzun bacak yapıyorum. Hosteslik yapıyorum. İşte palyaçuluk yapıyorum falan öyle yerlerden böyle para kazanıp şeyi, ödemeye çalışıyorum okulun parasını falan. Babama hiç haber vermedim. Karşı çıkacağını biliyordum falan. Bir sene falan geçti. Sonra ben okulun parasını ödeyememeye başladım. Ablama falan söyledim. Öyle bir şeyler oldu böyle arada. Ve bak ablam da işte babama söylemiş. Okulu bırakmaya karar verdim falan o sırada. Ödeyemiyorum diye. Sonra işte babam aradı bir gün ve şey, bırakmayacaksın okulu, ben vereceğim taksidi. Mesela babam için kocaman bir çıkır. Yani çok enteresan. Babamdan çok şey öğreniyorum o konularla ilgili. Yani o öyle çocuğu, kız çocukları şeyde okumaz, Türkiye’de okumaz diyen adamdan böyle benim oyunculuk okumam için okul taksidi veren adama ya. Hiç sahnede izlemedi beni babam. Annem de izlemedi. Böyle dizi de falan gördüğü zaman böyle bir şey oldukları oldu. Böyle hoşlarına gittiği falan oldu. Ama sonrasında sadece söylendiler yani. Tiyatromla ilgili hani. Babam işte köprü altında öleceksin falan diyordu. Tiyatrocular köprü altında ölür falan diyordu. Haklılar ama yani hani. Ben de aynı kaygıları güdüyorum işte. Hâlâ sigortam yok falan diye böyle şey yapıyor, annem çok böyle söyleniyor diyeyim. Babam da öyle. Ama her zaman, öyle işte maddi anlamda beni hep desteklediler hayatımda. Yani nasıl bir yönde olduğumu bildikleri halde. Hep de şeyi düşündüler. Şehir planlamaya döneceğim, yapacağım falan diye ama yani... Annem sürekli evlenmemi söylüyor. Annem şey diyor. Yalınızı kurt kapar diyor. Yalınızı, yalınızı kurt kapar. Annem ilkokulu sonradan bitirdi. Ben üniversitedeyken falan biz böyle annemle toplama, çıkarma falan böyle çalışırdık birlikte. Çok azimli bir kadındı. Ve onun azminden çok şey aldım diye düşünüyorum.

Okusaydı feminist olurdu falan. Ablamlarla beraber. Enteresan şeyler aldığımı düşünüyorum ondan. Kadınlığa dahil enteresan şeyler öğrendiğimi. Hem kurban olmaya dair çok şey öğrendim. Ve onunla müca... Kurban olmakla ilgili mücadelemlerim aslında bir yandan da beni buraya getirdi. Nereye geldiğimi bilmiyorum da yani. Hani olduğum yerde olmamı sağlayan şey. Çünkü kurban olmayacağım dedim ya. Çok güzel bir şey ama ya kurban olmak. Yani çok ister... Çok sevdiğim de bir duygu. Çok böyle bırakmış tamamen böyle. Şey yapıyorsun ya. Her şeyi, herkes suçlu ve her şey onun yüzünden oldu falan. O kadar konforlu, o kadar güzel bir yer ki. Çok istiyorum mesela arada oralara dönmeyi. Çok seviyorum da. O yüzden mesela böyle dinlediğim bazı şarkılarda falan o hissi böyle bir hatırlatıyor ve iyi geliyor galiba. Çok zor öbür türlü. Kurban olmamak. Ama işte bazı şeylerin geri dönüşü yok işte. Yani bazen üzüldüğüm o farkındalığa sahip olmakla ilgili. Çok zorlaştırıyor hayatı. Ama çok daha gerçek yapıyor ve ben gerçeği seviyorum. Gerçekle kurduğum ilişki beni hayata bağlıyor. Hayatın içinde oluyor olmayı da çok seviyorum. Yaşıyor olmayı seviyorum. İşte o zaman öbür türlü böyle bir illüzyon oluyor. Ve o illüzyondan kendi hayatımda... Çıkmak istiyorum. Yani istemiyorum o illüzyonun içinde yaşamak. Çünkü... Ha, şöyle bir avantajım var. Ben oyuncu olduğum için bir yandan o illüzyonu zaten mesleki anlamda yaşama şansım var. İlle de yaşanılması gereken bir şeyse yani o illüzyon. Başka bir sürü alan var yani yaşanabilecek ve ben şanslıyım o konuda. Onu yaşayabiliyorum zaten. Hani kontrollü bir şekilde girip çıkabileceğim zamanlar oluyor. Keyifli bir şey olduğunu biliyorum yani o illüzyon alanının. Öbür türlü çok zor. Ama yani çok da şey öğretiyor ve yeni bir şey öğreniyor olmayı hep seviyorum yani. Ama evet, annemden en çok öğrendiğim şey de oralar. Bir de tabii şey, bağ, bahçe, çiçekçilik. Çiçekler yani. Böyle aileyle ilgili şeyler hep böyle bir gözlerimi doldurtuyor. Dolduruyor. İkisi de çok yaşılar şu anda. Mesela işte babam, babamdan annemden ikisinden de çok çektim çocukken falan böyle. Travmatik bir çocukluğum oldu falan ama. Ay hiç şey yapamıyorum, kızamıyorum, öfkelenemiyorum yaşlandıkça onlar da. Ve hepsinden de çok, çok şey öğrendim yani. Yapacak bir şey yok yani. Şu anda hayatında iyi, kötü ne varsa onların hepsinde, onlarla gelen şeyler var.

Bir şeyi kadınlardan duymak bana hep iyi geliyor. Şuradan herhalde bir de. Ben, beş kızız, kızız yani biz. Annem. Babam böyle biraz daha mesela şey daha flu, flu yani. Genelde çalışan insan olduğu için falan böyle. Benim kendi adıma. Kendimi hep çok, benim kendi kişisel hikâyemle de ilgili bir şey galiba ama. Kadınların arasında çok güvende hissediyorum kendimi. Ve o dili duymak bana hep iyi geliyor. İşte aile geleneği yüzünden mi? Bilmiyorum işte. Yani hep böyle sarıp sarmalandığımı hissetmek. Ama işte o zaman bunun böyle olduğu için de kadınlarla ilgili bir hayal kırıklığı yaşadığımda da onun şeyi de çok kötü oluyor. Etkisi de çok güçlü oluyor yani. Evet, o güven alanımın şey olması, bozulması falan gibi bir şey hissettiriyor. Çok içeride, derinde bir yerde. Hani daha tabii ki akıllı tarafım şey diyor. Hayat bu, herkes zaten şey yapar. İnişler, çıkışlar, iyiler, kötüler. İyi, kötü diye bir şey yok tabii ki de. Hani bu, bütün bunlarla ilgili düşününce hepimizin zaafı var ama. Evet ya genelde şey hissediyorum. Yeni bir şey duymak iyi geliyor. Ve alternatifli bakış açısı bana hep iyi geliyor. Ve kadınlar bunu daha iyi görebiliyor gibi geliyor bana hep yani şu anda. Bu yüzden onların hikâyeleri, onların anlattıklarını duymak, dinlemek bana hep ilham verici gelir.

Ne zamandı ben? Onun yılı ne acaba ya? Bazı yılları karıştırıyorum artık. Böyle... 2000... Böyle ben Almanya'dan döndüm. Yani 2012 ya da 2013 falan gibi olabilir. Şeye baş... Masal anlatıcılığıyla tanışmak, hikâye anlatıcılığıyla tanışma. (...) var işte. Onunla Almanya'da tanışmıştık. Sonra o Türkiye'ye döndü. Ve burada böyle masal anlatıcılığıyla ilgili, hikâye anlatıcılığıyla ilgili çalışmaya başlamıştı. Ben de onunla çalışmaya başladım bir. O zaman böyle bir kadınlardan oluşan ama bu hani özellikle seçilmiş bir şey değildi. Kadınlar geldi...den gelen insanlardı. Ve böyle bir on altı tane kadın bir masal anlatıcılığı grubu kurduk. Öyle bir şey oldu. (...) de böyle bir şey yapılmıştı. Mesela o da benim en güzel deneyimlerimden bir tanesi. Öyle haftada bir gün toplanmak kadınlarla. Ve masal çalışıyor olmak. Böyle çok güçlendirici. Çok iyi gelmişti bana. Bir, bir seneden fazla galiba sürdü o. İkinci sene biraz daha dağılarak gitti falan. Orada ama şey var tabii benim için birazcık. Biraz zorlandığımı hissettiğim yerler şeyde var. Spiritüel konuların çok böyle dışı ve kendine özgü kıymeti olan bir şeyi olduğunu görüyorum. Ama orada beni uzaklaştıran bir şey var. Giremiyorum içine onun da mesela. Ve keşke girebilsem diyorum. Ama bu, bu bir pişmanlık gibi bir şey yani. Ya da böyle bir şey. Garip bir şey. Böyle o, orada olmak istiyorum ama aklım hep beni şey yapıyor. Oradan uzak tutuyor. Böyle şeyler. Nasıl diyeyim? İşte mesela

masal anlatıcılığını çok seviyorum ama onun böyle teknik bir yerde tutuyorum hep. Hikâye anlatıcılığını, masal anlatıcılığını. Yani o spiritüel yerlere özellikle de gitmesin istiyorum. Kendim de yaklaşmıyorum oraya. Böyle bir şeyler var bir yandan da. Mesela ona çok dışıl, çok böyle yaratıcı, özgün bir şey olduğunu düşünüyorum. Biliyorum ama onun atfedildiği de böyle o spirtüel alandan da bir uzak duruyorum. Bunun niye olduğunu da bilmiyorum. Kesin bir kaynağı var bende. Bir korku gibi bir şey var belki de. O, böyle bazı yerlerde işte aitlik, aidiyetle ilgili sıkıntı yaşadığımı hissediyorum işte bazı konularda. Ait olmayı çok istiyorum bir şeye ama bir yandan da öyle bir ihtimal olduğunda da bir geri çekiyorum kendimi gibi oluyor. O yüzden hep böyle bir yer arayışı gibi bir şey var, genel olarak. Öyle hissediyorum. Galiba kendimi en çok ait hissettiğim şeylerde, mesela atıyorum. Doğaya ait olmak istiyorum aslında ama örümcekten korkuyorum falan yani. Öyle absürt şeyler var. Yani şimdi burada en doğaya yakın olduğum yerdeyim şu anda burada ama. İşte çıyan gördüğüm zaman bas bas bağıriyorum. Böyle öldürmek istiyorum onu falan. Ama öldüremiyorum da. Ona da şeyim izin vermiyor. Ya kıyamıyorum falan. Doğasını anladığım şeyler var. Yani bir köpek var mesela burada. Ayakkabımı yemiş. Ona kızmak istiyorum ama kızamıyorum falan gibi şeyler. Anlatabildim mi? Yani. Tam olarak kendini adamak, adamak. Bir şeyin içine tamamen kendini koy vermek hissi çok iyi geliyor şey olarak, fikir olarak. Ama yapamıyorum. Keşke yapabilsem diye böyle özeniyorum yani. Hani o kendini adama, bir ait hissiyatının herhangi bir şeyi oluyor olmasına karşı. Böyle şey, buna inanç da diyebilirsin. Mesela bir ara bir şey, panik atak geçirmiştin. Sonra böyle anksiyetelerim falan olmuştu. O zaman böyle mesela bir dini inancım olsun çok istedim yani. Böyle keşke şu anda böyle bir tanrı inancım olsa da hani şey yapabilsem. Ondan güç bulabilsem. Böyle bir ona şey yapabilse. Ondan bir telkin umsam gibi falan gibi şeyler yani. Ama yapamıyorum. Ya da ne bileyim? Bu, bu ülkeye ait hissetmiyorum kendimi. Ya da başka bir yere gittiğimde işte Almanya'dayken falan da orayı da övüyorum o kadar. Burayı da yani yeremiyorum o kadar. İşte doğaya geldim. Çok güzel. Ama işte örümcekten korkuyorum falan. Böyle şehir mesela seviyorum ama falan gibi. Böyle bir... Böyle bir şeye çok net bir aidiyetim, sorgusuz sualsiz kendimi adayacağım bir şey olsun çok isterdim mesela. Ama onu daha öyle bir şeyim olmadı galiba...

Sadece böyle şey oluyor bazen böyle şeylerden sonra. Keşke şunu da söyleseydim dediğim şeyler olabiliyor sonrasında ama acaba öyle bir şey var mı? Çünkü ya bu ara şeyim ya... Ne kadardır? Temmuz'dan beridir İzmir'deyim. Ve yani bir karantina gibi bir şey yani. Sadece çok yakınlarla falan görüşüyoruz. Böyle bayağı hani hiç sosyalleşme neredeyse. Ya çok az yani oldu, yazın tabii biraz. Öyle olunca sadece okuyorum ve düşünüyorum. Bir sürü şey dolaşıyor böyle kafamda. Bir çıktı yani birazı. İyi oldu o açıdan da. Çünkü işte bir oyun yazıyorum dedim ya şimdi böyle. O oyun, o oyunun da çok çerçevesinde böyle yaptığım okumalar var. Düşündürten şeyler var. Böyle onların hepsi, böyle birden bir şey oldu. Uçuşturuyor yani. Böyle uçuşuyorlardı zaten. Böyle onları birazcık derleyip toparlattı gibi. Temel olarak böyle şey daha böyle genel uçuş, uçuş. Bu belirsizlikler biraz daha şey yapıyor beni. Uçuşturuyor bir sürü şeyi. Bu da böyle bir dönem olacak herhalde ama yani. Hep böyle şeyi istiyorum. Daha net bir şeyler söyleyeyim. Yaptıklarım ile ilgili de daha net olayım. Böyle çerçevelerim belirli olsun falan. Ama öyle bir çerçevenin işte biraz önce o aidiyetle ilgili söylediğim şey de galiba. Ne zaman bir çerçeve, ya bir şeye bir laf ettiğim lafla ilgili de hemen arkasından sorgulamaya başlıyorum yani. O yüzden böyle şey, söylediklerimle ilgili de böyle dağınık işte birazcık böyle ve frame'ler halinde.

Ve şey oldu aslında. Net orayı da bir altını çizebilirim belki. 2016, benim böyle kırılma. Hani kırılma, en büyük kırılma noktam herhalde. İşte bu seçimler, tekrar edilen seçimler ve işte o yıl. Ben böyle, babam işte felç geçirdi. Bir tane o zaman sevgilim vardı, ondan psikolojik şiddet gördüğümü sonradan anlayabildim. Böyle bir her şeyim böyle koptu. Böyle bir sürü şey birden koptu. İşte bir yandan oradaki o politik atmosfer ve bütün bunların hepsiyle, bir böyle işte panik atak geçirdim falan ben böyle bir. O dönemden sonra, şeylerle de aram bozuldu. Bu beraber çalışmayı çok seviyorum dediğim ekiple de aram böyle bir bozuldu. Hani onu sonra biz tamir ettik. Hâlâ beraber çalışıyoruz falan. Mutlu hissediyorum kendimi. O dönem ben şeye karar verdim. Bir şey hali vardı. Oyuncuyum ben ve rol bekleyeceğim. Hani birisi bana gelecek ve ben, bana işte rol teklif edecek falan. O noktada şey dedim. Kendim bir kumpanya kurdum. (...) orada kurdum. Tamam hani ben bunu artık daha fazla beklemeyeceğim yani hani. Birinden ya da bir şeyden, bir şey beklemeyeceğim yani. Biraz oyunculuğun öyle de şey bir tarafı var. Birisi seni uygun görececek bir role ve sana teklifte

bulunacak. Ya da işte belki bir ajansın olacak, menajerin olacak falan filan öyle olacak. Ondan vazgeçtiğim nokta o işte 2016'daki o yıl ve işte kendimi kumpanya kurdum ve onunla şu anda iş yapmaya devam ediyorum. O beni çok şey yapan bir nokta oldu, güçlendiren diyeyim yani bir nokta oldu. Okey ben şey değilim. Hani başka birinin bana bir şey, tırnak içinde, veriyor olmasına, sunuyor olmasına tırnak içinde yine, muhtaç değilim. Ben kendim yapabilirim. Çok ürkütücü bir karardı mesela o. Yapabilir miyim? Yönetmenlik yapabilir miyim? Hiç yapmadım. Nasıl olacak bu işler falan gibi bir noktaydı. Ama işte o da o sürecin getirdiği bir şey yani. O kadar çaresiz hissediyorsun ki o, o çaresizlikteki kaynağı, kaynağı ortaya çıkartıyor olmak aslında. Benim mesela işte o dönem 'Tevatür' diye bir oyun yapmıştım. Dişil ütopyalarla ilgili bir oyundu. Yani kadın erkek fark etmez. Bunun cinsiyetle bir alakası yok. Ama dişil olduğunu düşündüğümüz, dönüştürücü olduğunu düşündüğümüz ütopyalar neler olabilir diye. O kadar hepimizin umutsuz ve çaresiz hissettiği bir dönemdi bence. Ve hâlâ yola devam edebilmek için bir güce, bir kaynağa, bir umut öyle bir şeye ihtiyaç var gibi geliyordu. Ve o zaman işte Tevatür' ü yaptım. Kadınların hikâyeleri. On altı tane. Dünyanın her yerinden, on altı tane kadın sanatçı iş verdi. İşte videolar, manifestolar, fotoğraflar falan böyle. Onları bana yolladılar. Ve Türkiye'den de işte üç tane oyuncuyla beraber, onlar da kendi ütopyalarını kurdular. Ve gerçekten sıfırdan ütopya tasarımı yapıldı. Herkes kendi ütopyalarını anlatıyordu. Hikâyeleri birleştirdiğimiz bir oyun yaptık mesela. O da böyle... Önemli oldu yani... Bir şeyin verilmesini beklememek konusunda. Ve yine orada, o dili ilk aramaya başladığım nokta, o oldu aslında. Ben eğer kimse yapmıyorsa ben yapabilirim o zaman. Ben, ben yapayım yani. İlle de birisinin yapmasını beklemek çok absürt. Daha fazla beklemeyeceğim. Ne hayal ediyorsam onu uygulamaya geçirmek için bir şey yapmam lazım fiziksel anlamda. Evet, yani o herhalde benim kıymetli noktalardan bir tanesi oldu. Şu an hâlâ mesela şeyi istiyorum böyle. Bazen işte yine diyorum ya. Yine bir yorgunluktan bahsediyorum sık sık. Niyeyse. Başa birileri yapıyor olsun, ben oynayayım. Çok keyifli bir şey çünkü işte böyle rahat rahat işte oynuyor olmak. Ama olmuyorsa da oturup da beklemeyeceğim yani. Ben kendim daha ne yapılması gerekiyorsa yapacağım gibi bir nokta. İşte onun yılı 2016. Bu önemli ya bence. Şey açısından, bunu da ben kendi kendime bulmadım bu arada. İşte terapiye gidiyordum ve hani terapistim böyle beni şey konusunda hep cesaretlendiriyor... Cesaretlendirmeye çalışıyordu o dönemde. Yapmadığın bir şeyi yap diyordu bana hep. Yani şimdiye kadar denemediğin şeyleri dene ki kendini çikışsız hissettiğin noktada. Ve okeydi yani. O dönemde de hiç yönetmenlik yapmamıştım. Tamam, yönetmenlik. Yani kafamda böyle bir proje var. Bunu yapayım o zaman. O, oralar şey, kıymetli olmaya başladı. Yani devam etmemi sağlayan noktalar oralardı aslında. Böyle şey... Bir şeyin kendiliğinden olmasını ya da yukarıdan böyle geliyor olmasını beklememek. Hani benim de yapabileceğimi görmek. Ya bu konuda da yine şikâyet etmem gerekirse biraz. Hani Türkiye bu konuda daha şey gibi bir yer gibi geliyor bana. Daha az cesaretlendiren bir yer. Hani gençleri ya da daha önce bu işi yapmamış olanları çok cesaretlendiren mekanizmalar pek yok. Daha çok yapılmış olanı, olanın tekrar edilmesi. Yani daha garantici ilerliyoruz biz Türkiye'de bence. O da biraz kaynaklarla ilgili bir şey büyük ihtimalle de. Kültür sanat alanında da çok fazla öyle. Hani daha önce birisi bir şeyi yapmışsa o zaman o tekrar yapsın. Mümkünse aynısını yapsın hatta falan gibi bir şey var, bakış açısı var. Ama hani yeni bir şeyi cesaretlendirmek, genç birini cesaretlendirmek, bir kadını cesaretlendirmek bu konularda biraz daha zayıfız. Pratiğimiz var. İşte yurtdışındaki yerler kaynağı daha ya da imkanları daha güçlü yerler sanırım bu konuda daha çokça şey yapabiliyorlar. Çeşitlenebiliyorlar. Bu açıdan beni mesela yine oyun yazma konusunda cesaretlendiren yer Heidelberg. Hani ben o saat onlar bana öyle bir teklifle gelmeseydi hani ben oyun yazabilir miyim acaba falan demezdim yani. Ama şu an daha cesur hissediyorum kendimi o konuda. Keşke mesela bu, burada olsaydı yani. Ama oradan oldu ve yani cesaret. O, o sayede daha güçlü hissedebildim ben de kendimi. Bunu, bu keşke yurtdışından olmasa. Biz burada daha çok birbirimizi daha maddi imkanlarla da cesaretlendirebiliyor olsak. Kaynaklar açısından da. Ama mesela işte kültür sanat için de şunu diyebilirim gerçekten. Hani hiç kimse beni, ben bir oyuncuyum mesela, beni burada hiç kimse hayatta sen gel de bir oyun yaz diye cesaretlendirmezdi yani. Yani hali hazırda senin bilinen bir oyun yazarı olman lazım ki sana bir puan verilsin falan gibi bir şey oluyor. Ki hani fon yok zaten de. Dolayısıyla şeyi kaynağı çok önemli bence burada, Türkiye'de. Cesaretlendirme. Övmeyi kastetmiyorum ya da böyle hani gereksiz bir gaza getirmeyi falan kastetmiyorum ama. Bu cesaretlendirme çok önemli. Ben de onu yapmak istiyorum ilerisi için mesela. Yani ekimizde şu anda genç, mesela kadınlar var. Hani onları oyunculukla ilgili alan açmak hani bir oyun yapayım da hani onlar da oynuyor olsunlar. Çünkü yani gözleri ışı ışı

bir sürü genç var yani. Ve işlerini yapmak istiyorlar ve iyi hissettikleri yerde yapmak istiyorlar. Hani böyle garip garip yerlerde işte dizi kovalamak ya da işte o. xxx Şey haline girdim. Yani bir politik olarak doğru olmayan bir şey olacak ama. Genç kadınlara karşı biraz daha anaç hissediyorum galiba kendimi. İyi işler yapılınsın. Maddi olanaklarını sağlayabileyim onların ve beraber çalışalım. O böyle kurtlar sofrasına düşmesinler falan gibi böyle gibi bir şey. Biraz korumacı mı? Korumacılık mı denir ona? Bilmiyorum artık ama. Bizim ekimizde mesela iki tane şu anda böyle gencecik kadın var. Ve böyle şey hissediyorum. Bir iş yapmalıyım. Onların maddi anlamda şeylerini, varlıklarını da devam ettirebilecekleri bir şey olsun. İyi hissedecekleri bir alan olsun. Ya tabii ki istiyorlarsa başka tiyatrolarla da çalışılınsın ama. Hani burada onlara iyi bir imkân sağlayabiliyor olayımı çok hayal ediyorum. İlerisi için de öyle. Hani gençlerin, şu anda hali hazırdaki sistemde değil de alternatif bir, bir dünya kurulabileceğine dair inançlarını güçlendirebilmeyi çok isterim. Burada yani onları cesaretlendirebilmek. Başka bir yere gitmek zorunda kalmak durumunda olmasınlar diye. Bu böyle ileriye dönük hayallerimden bir tanesi mesela. Gençlerin çalışabileceği bir alan yaratabilmek yani. Çünkü heveslerini, o ateşlerini, isteklerini o kadar çok görüyorum ve o böyle çok heyecanlandırıyor mesela beni. Benim birazcık unuttuğum bir şey olmuş olabilir. Biraz hırpalandı mesela bende o duygu. Belki onları gördükçe ben deki şeyi hatırlatıyor. O yüzden iyi geliyordur yani bana. Hani tek taraflı bir şey değil. Hani win- win'iz yani o konu ... Hani ben de onları... ben de iyi hissediyorum. Öyle bir ortam yaratabilmek ve bunun sürdürülebilirliğini sağlamayı çok istiyorum. Ama bir yandan da hep kendi şeyimi de devam ettirmem gerekiyor. Kendi içsel sorgulamamı. Bunu böyle ne kadar politik doğru bir şekilde yapabilirim? Bunu ne kadar o dengeyi koruyarak yapabilirim? Benim hayatımın da devam ediyor olması lazım. Ne kadar böyle şeylere düşmeden yapabilirim? Zaaflarıma düşmeden devam ettirebilirim bunu. Hem kendim için hem de mümkünse etrafımdaki insanlar için diye. Ve bu ara çok mesela gerçekten burada olmak çok iyi geliyor. Ve doğayla iç içe bir şey nasıl yapabilirim? Örumceklerle mesafemi sağlıyorum mesela işte. Hani önce çığlık atarak kaçarken şimdi böyle daha uzakta olsa da şey yapabiliyorum belli bir mesafede. Bence tamam.